Ч. 191. Четвер 8 вересня (26) серпня 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і з ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Жаданя Буковини. — Справа нових пушок в Австриї. — Заручини німецкого наслідника престола. — Росийско японьска війна).

Буковиньский виділ краєвий предложив дрови Керберови підчас его гостини меморандум, в котрім крім відповідної суми на всїлякі потреби краю ставить ще такі бажаня: 1) Щоби вже в як найблизшім часї утворено для Буковини висший суд краєвий з осїдком в Чернівцях або бодай делеґовано сенат висшого краєвого суду у Львові; 2) основаня судів першої інстанциї у Вижници і в Радівцях евентуально в Кімполюнґу; 3) збільшене судів повітових в Горішнім Викові, в Чудині, Глібокій, Веренчанці, Берґометі, Босанчу, Уллівцях і Ватра-Молдавици. Дальше предкладає виділ краєвий поділ повітових повітів, Кіцмань, Чернівці, Кімполюнґ і Вижниця, заведеня чотирох нових старость, заведеня нових книг ґрунтових, додатку з фондів державних для лїкарів громадских і т. д. На поли шкільництва домагає ся буковиньский виділ краєвий доповненя черновецкого університету медичним факультетом, основаня румуньско-німецкої ґімназиї в Кімполюнґу і рускої ґімназиї у Вижници; виділ краєвий підпирає жадане заведеня румуньских і руских паралельних клас при учительскій семінариї в Чернівцях. В справі шкіл народних і піднесеня платнї народних учителїв домагає ся виділ краєвий річної запомоги державної в сумі 500.000 К.

Недавно тому пішла була чутка, що з новими пушками мають знов відбувати ся „нові“ проби, через що справа заведеня тих пушок в австрийскім войску ще проволїче ся. Міністерство війни заперечує тепер тому. Проби роблені з моделями тих пушок показали, що они як що до тревалости материялу і точности в стріляню так і що до перевозу відповідають під кождим взглядом ставленим вимогам. Справа отже під взглядом технїчним залагоджена зовсїм і длятого комісия вибрана для випробованя тих пушок могла вже розвязати ся.

Німецкий наслідник престола заручив ся з княгинею мекленбурґскою Цецилією. В Берлинї настала з того радість, бо, кажуть, будучою німецкою цїсаревою буде Німкиня з роду. Але радість викликує не так сам факт заручин, бо се річ приватна, як то, що княгиня Цецилія з роду мекленбурґско-шверинских князїв єсть споріднена через свою матір з росийским двором а через свою рідню з дворами кумберляндским і даньским; єї сестра віддала ся за даньского наслїдника престола. В сих заручинах добачують Нїмцї продовжене полїтики кн. Бісмарка, стремлячої до того, щоби спорідненем помирити прускиӣ двір з тими, котрих Прусаки позбавили пановання або відобрали їм землї.

Що дїє ся з армією ґен. Куропаткіна? О скілько із скупих вістий з поля війни можна зміркувати, Куропаткінови удало ся перебити ся через армію ґен. Курокого і головна армія росийска єсть тепер в походї на Мукден. В слїд за Росиянами ідуть і Японцї. Здає ся, що Японцям не удало ся, як то первістно було в їх плянї окружитя зовсїм армію ґен. Куропаткіна і знищити єї. Куропаткінови удало ся по тяжких борбах станути насамперед коло Янтав, де збирало ся єго войско, і як здає ся, посунув ся ще дальше на північ. Ґенер. Курокі, котрий коло Янтаї хотів заступити Росиянам дорогу, знайшов ся мабуть у великім клопотї, бо сила Росиян була тут більша, як він припускав. Кольонну Курокого, котра хотїла обійти крило Росиян, росийска артилерия острілювала дуже сильно, а вечером виступили Росияни навіть зачіпно против Японцїв. Що стало ся з корпусом ґен. Штакельберґа, о котрім була чутка, що єго Японцї відтяли від головної армії, не знати.

Побіда Японцїв під Ляояном не представ-

---

1)

Жили колись...

(З росийского — **Леонида Андреєва**).

I.

Богатий і безженний купець Лаврентий Петрович Кошевіров приїхав до Москви лїчити ся, а що єго недуга була інтересна, єго приняли до університетскої клїніки. Свій клунок з річами і шубу лишив на долинї у воротаря, а на горі, де находили ся комнати для недужих, з него зняли чорний сукониий одяг та біле і дали в заміну сірий халат, чисте біле з чорним знаком „комната ч. 8“ і виступцї. Сорочка показала ся для Лаврентия Петровича за мала і нянька пішла шукати нової.

— Ви за великі! — сказала, виходячи з купальної комнати, де переодівали ся недужі.

Нагий до половини Лаврентий Петрович ждав терпеливо та покірно. Звісив велику, лису голову і глядів задумчиво на свої високі, обвислї як у старої женщини груди та напухлий живіт, що спадав аж на колїна. Кождої суботи Лаврентий Петрович бував у лазни і бачив там своє тїло, але тепер, покрите від холоду мурашками, бліде, оно видало ся єму новим і при всїй своїй силї дуже бідолашним та недужим. І весь він немов не належав до себе від хвилї, коли з него зняли звичайне одїнє і він готов був робити всьо, що прикажуть.

Вернула ся з білем нянька і хотяй сили у Лаврентия Петровича було ще на стілько, що міг скрутити няньцї вязи одним пальцем, він послушно позволив їй себе одїти і незручно встромив голову в сорочку, що вібрала ся єму на шиї як хомут. Так само покірно і неповоротно ждав, натягнувши вперед шию, поки нянька завязала при обшивцї застяжки, і відтак пішов в слїд за нею до комнати. І ступав він своїми медвежими, кравими ногами так нерішучо та осторожно, як та дитина, котру ведуть старші не знати куди — може на кару. Сорочка була для него все ще вузка, стискала єму при ходї плечі і тріщала, але він не міг рішити ся сказати про се няньцї, хотяй дома, в Саратові, одного єго суворого погляду було досить, щоби десятки людий бігали наляканї довкола.

— Ось ваше місце! — вказала нянька на високе, чисте ліжко і невеличкий столик біля него. Було се дуже мале місце, лише куток комнати, але якраз тому оно подобало ся втомленій людинї. Поквапно, начеб ратуючись перед погонею, Лаврентий Петрович скинув халат, виступцї і ляг. І від сеї хвилї всьо, що ще рано гнївило і мучило єго, від него відійшло, стало чужим і неважним. В єго уяві мигнуло одною блискавичною картиною все єго житє за послїдні роки: невмолима недуга, що день за днем пожирала сили; самотність серед юрби лакомих свояків, в крузї брехнї, ненависти і страху; утеча сюди, до Москви — і так само швидко щезла та картина, а в души остав ся оден тупий, нестерпний біль. І без думок, з милим почуванем чистого біля то спокою Лаврентий Петрович запав в тяжкий, кріпкий сон. Послїдними мелькнули в єго напівзакритих очах снїжно білі стіни, на одній з них соняшний промінь і відтак наступили години довгої, повної несьвідомости.

На другий день над головою Лаврентия Петровича явила ся напись на чорній дощинцї: „Купець Лаврентий Кошевіров 52 роки, принятий 10 марта“. Подібні дощинки і написи були при двох других недужих, що находили ся в осьмій комнатї. На одній стояло „Диякон Филип Спераньский, 50 р.“, на другій „Студент Константин Торбецкий, 23 роки“. Білі, крейдою виписані букви виступали гарно але понуро на чорнім тлї, і коли недужий лежав на взнак, з закритими очима, біла напись говорила щось дальше про него і подобала на надмогильну оповістку, що ось тут, в тій сирій або замерзлій землі похований чоловік. Того самого дня Лаврентия Петровича зважили. Показало ся, що важив 220 фунтів. Коли фельдшер вимовив тоту цифру, усьміхнув ся легко і сказав:

— Ви найтяжший чоловік на всї клїніки.

Фельдшер був молодий чоловік, що говорив і поводив ся як сам лїкар; він лише случайно не одержав висшого образованя і ожидав, що недужий відповість на єго жарт усьмішкою, як се усьміхали ся всї, навіть найтяжше недужі, на ободряючі жарти лїкаря. Однак Лаврентий Петрович не усьміхнув ся і не сказав нї слова. Глубоко запалї очи глядїли долів, а широкі вилицї, порослі рідкою, сивавою бородою, були затиснені, немов зелїзні. І фельдшерови, що ждав на відповідь, стало

ляє ся так сьвітло і величаво, як того загально сподівали ся і в першій хвили думали, але єсть она все-таки великої ваги і коли ґенералови Куропаткінови не удасть ся до кількох неділь позбирати свої сили, то сегорічну кампанію можна буде уважати для Росиян за програну. Як зачувати, Росияни не думають вже концентрувати ся в Мукдені, але може аж в Телині, бо ледви чи схотять уступити аж до Харбіна, хоч з Мукдена переніс ся вже туди й намістник Алексієв і всї висші уряди. Повага Росиян в Мукдені дуже упала. Тамошний хіньский резидент казав в ріжних сторонах міста поприбивати плякати, котрими завізвав жителїв, щоби они дружно приняли Японців. Коли намістник Алексієв завізвав его до себе, він не ставив ся, лиш сказав, що Алексієв, коли хоче, може сам прийти до него. Алексієв змірковавши положене, виїхав до Харбіна.

Новинки.

Львів дня 7-го вересня 1904.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** ґр. Станис. Бадені виїздив до Закопаного, а нині повертає до Львова.

— **Є. Е. п. Президент** висшого суду краєвого др. Александер Тхоржницкий повернув до Львова. У Львові забавить до дня 11 с. м., а відтак виїздить на кількатиждневу відпустку. Заступництво обійме п. Віцепрезидент висшого суду краєвого др. Дилевский.

— **Вісти з епархії перемискої.** Канонїчну інституцию одержали оо.: Богдан Поляньский на Чорноріки, І. Сенишин на Куниньску волю, Евстахій Касюрак на Шумяч, Ів. Заяць на Сьмільник дек. затварницкого. — До канонїчної інституциї завізвані оо.: Мих. Кузьмак на Явірник руский, В. Ясеницкий на Радиничі, І. Созаньский на Волощу, А. Лавровский на Болехівцї, І. Левицкий на Боратин дек. порохницкого. М. Дигдалевич на Корчів, Мик. Лопатяк на Дубрівку. — Завідательство в Хмелю одержав о. І. Шевчик. — Сотрудництво в Любичи одержав о. Йосиф Лисяк.

— **10.000 рублїв за пса** заплатив сими днями в Льондонї звістний американьский мілїярдер Юрий Ґульд. Пес, породи бульдоґів, становив доси рекламовий оказ звістного анґлїйского плекателя псів Майльса в Юксбайдж і в послїдних лїтах здобув перші нагороди на сто пятьдесятьох виставах псів.

— **Зелїзниця панамериканьска.** Основане в Сполучених Державах панамериканьске товариство зелїзниць з капіталом 250 мілїонів долярів (600 мілїонів корон) оголошує опис проектованого шляху зелїзничого, котрого довгота буде виносити 10 тисяч миль. Як північну точку виходу принято для нової лїнїї порт Нельзона над заливом Гудзоньским. Звідси ведучи на полудне перетинає нова лїнїя зелїзницю Пацифік коло Вінїпеґу, переходить Небраску, преріі індийскі і Ґальвестон. Опісля через Мексик і середну Америку до Панами, вкінци через Колюмбію, Еквадор, Перувію і Арґентину до полудневих окраїн полудневої Америки коло Буенос Айрес. Звідти проектоване розгалужене до Сан-Яґо де Чілї і до Вальпарайсо.

— **З Перемишля** доносять: Розправа карна в звістній справі Магд. Струшкевичевої і Николая Кебузиньского о скритоубийство довершене дня 16 марта с. р. на особі мужа Струшкевичевої, Йосифі Струшкевичу, закінчила ся вчера. На основі вердикту судиїв присяжних трибунал увільнив Струшкевичеву від вини і кари а Кебузиньского засудив за проступок з §. 306 (опоганене трупа) на 4 місяцї вязниці.

— **Смерть в полуміни.** З Городенки доносять: На обшарі двірскім в Домбках вибух сими днями пожар в хатї сторожа двірского Михайла Грицькова. Грицьків, хотячи уратувати свою корову, що лишила ся в горіючій стайни, вбіг до неї в хвили, коли стеля стайнї з ломотом упала на землю. Коли огонь угашено, найдено спаленого трупа Грицькова.

— **Пожар тартаку.** З Черновець доносять: Дня 24 с. м. о год. 9 ій над раном вибух в паровім тартаку товариства „Унїон“ в Шипотї камеральнім грізний пожар, котрий знищив машини і вартости. Обезпечена шкода виносить до 60.000 К.

— **Сїльска драма.** В коршмі Мошка Шварца в Прибилові, товмацкого повіта, забавляли ся сими днями з собою лїсний стражник Матвій Когутяк, Антіп Микуляк з женою і Павло Атаманюк. З незвістної поки що причини настала нараз між Когутяком і Микуляком суперечка, в часї котрої Микуляк ударив Когутяка в лице. Коли коло 10-ої години вечером Микуляк з женою вертали з коршми домів, Когутяк, що укрив ся був за деревом, вистрілив з револьвера в Микуляка і положив его на місци трупом. Когутяка арештовано. Померший Микуляк полишив 5 дрібних дїтий.

— **Позір!** Товариство „Сокіл“, котре заводить в краю сторожі пожарні, уряджує в сім роцї фантову лютерию на дохід будови власного дому. В тій цїли видав „Сокіл“ льоси в виді переписних листків в 10 родах по цїнї 25 сот. льос. Набувати їх можна в „Соколї“ у Львові, по всїх складах „Народної Торговлї“ на провінциї як також в філїях „Сокола“ по більших містах. Кромі того видав „Сокіл“ на ту саму цїль облїґациї (зворотна позичка) по 10 кор. Набувати їх можна у д. Ів. Бачиньского, касиєра „Днїстра“ у Львові, Ринок 10.

— **Руский Інститут музичний**, концесионована ц. к. намістництвом руска консерватория для науки теориї музики, інструментів і співу під управою „Союза співацких і музичних товариств“ у Львові зачав вже з днем 1 вересня с. р. вписи на рік шкільний 1904/5. Інститут принимає учеників і учениці на науку теориї і історії музики (дир. Вахнянин); гармонії і контрапункту (проф. Іаль), співу сольового (проф. Ясеницка); фортепяну (проф Криницка, Ясеницка, Шухевичівна, Прокешівна), скрипки і віолї (проф. Бережницкий), віольончелї і контрабаса (проф. Арнольд Вольфсталь). Коли зголосить ся достаточне число учеників будуть відкриті також курси гри на фісгармонії і інструментах дутих (флет, клярнет, обоє, вальторня, трубка). Вписи будуть відбувати ся в новім льокали шкільнім при ул. Вірменьскій ч. 2, І. пов. (напротив Народного Дому). Оплата шкільна виносить від 75 до 200 корон річно (зглежно від курсу, на який ученик записує ся); вписове одноразово 4 корони. Ученики, що в попереднім роцї шкільнім були записані до Інститута мають предложити сьвідоцтво з попередного року і не платять вписового. Близші інформациї і приписи шкільні подає „Устав шкільний“ Інститута, по котрий можна зголошувати ся до секретаря Інститута п. М. Волошина, (Руска Бесїда, Ринок 10) а від 1 вересня в канцеляриї Інститута.

нїяково і немило. Він вже давно займав ся між иншим фізіоґномікою і по широкій матовій лисині причислив купця до відділу добродушних; тепер мусїв перемістити его до відділу злих. Всеж таки недовіряючи своїм поміченям, фельдшер — звали его Іваном Івановичем — постановив при нагоді попросити купця о яку-небудь власноручну записку, щоби на основі его почерку означити докладнійше его душевні прикмети.

Незабаром після важеня Лаврентия Петровича оглядали вперве лїкарі. Були одіті в білі халати і виглядали незвичайно поважно. Від тепер кождої днини они оглядали его раз або двічи, иноді самі, а найчастійше в супроводї студентів. На приказ лїкарів Лаврентий Петрович здіймав сорочку і все з тою самою покорою клав ся на ліжко, піднимаючись на нїм великою мясистою купою. Лїкарі стукали по его груди молоточком, прикладали трубку і надслухували, перекидуючись між собою замітками і звертаючи увагу студентів на ті або инші особливости. Часто они починали розпитувати Лаврентия Петровича про се, як він жив давнїйше, і він нерадо, але покірно відповідав. Виходило з его уриваних відповідий, що він богато їв, богато пив, богато любив ся і богато працював. І при кождім новім „богато“ Лаврентий Петрович все меньше пізнавав себе в тій людинї, яку зображали его слова. Дивне диво, що се дїйсно він, купець Кошевіров, поводив ся так погано і шкідливо супротив себе. І всї старі слова: горівка, житє, здоровлє набирали нового і глубокого змісту.

Вислухували і вистукували его також студенти. Они часто являли ся в неприсутности лїкарів і одні коротко і безоглядно, другі з повільною нерішучостию просили его розібрати ся, і знов починали ся докладні і точні огляди его тїла. Сьвідомі важности свого дїла они вели дневник его недуги і Лаврентиеви Петровичеви здавалось, що він увесь перенесений тепер на сторони того дневника. З кождим днем він все менше належав до себе і майже цїлий день его тїло було відкрите для всїх і всїм підчинене. На приказ няньок він тяжко носив то тїло до купальної або саджав его за стіл, де обідали і пили чай всї недужі, що могли ще рухати ся. Люди доторкались его зі всїх сторін, займали ся ним так, як нїхто до тепер в житю, і при всїм тім цїлий день не покидало его почуванє глубокої самотности. Подобало на се, немов Лаврентий Петрович кудись далеко, далеко їде і все довкола него було тимчасове, непримінене до довгого житя. Від білих стін, що не мали нї одного пятна, і високих повал віяло холодною чужиною. Долївка була все за блестяча і чиста, воздух за рівномірний. У всїх, навіть дуже чистих домах воздух все заносить особлившим запахом, що належить лише до сего дому і до сих людий. Тут він був рівномірний і не мав запаху. Лїкарі і студенти були все уважливі і вічливі: жартували, плескали недужих по плечах, утїшали. Але коли відходили від Лаврентия Петровича, у него являла ся думка, що се були коло него слуги, кондуктори на тій незвістній дорозї. Вже тисячі людий перевезли і кождого дня перевозять, і їх розмови та допити були лише допитами за білетами. І чим більше займали ся они тїлом, тим глубшою і страшнїйшою ставала самота его душі.

— В котрих днях у вас приймають? — спитав Лаврентий Петрович няньку. Говорив коротко, не глядячи на того, до кого звертав слова.

— В недїлю і четвер. Але коли попросите лїкаря, то можна й в инші днї — відповіла нянька бесїдливо.

— А можна так зробити, щоби до мене зовсім не пускали?

Нянька здивувала ся, однак відповіла, що можна, і ся відповідь утїшила очевидячки понурого недужого. І весь той день він був трохи веселїйший і хотяй не став говіркїйшим, то вже не з таким хмарним видом слухав всего, що весело, грімко і богато балакав до него недужий диякон.

Приїхав дияком з тамбівскої ґуберниї і до клїніки вступив оден день раньше від Лаврентия Петровича, але був уже добре знакомий з мешканцями всїх пятьох комнат, що находили ся на поверсї. Був невисокий ростом і такий худий, що при роздяненю виставало у него кожде ребро, живіт запав ся, а все его немічне тїльце, біле і чисте, подобало на тїло десятилїтного, нерозвиненого хлопця. Волосє у него було густе, довге, темно-сїре, а на вінци жовтїло ся і закручувалось. Немов із за великих, не до рисунку зроблених рамців визирало з них мале, темне лице з правильними, але мініятурними чертами. Задля его похожости на темні і сухі лиця старинних образів фельдшер Іван Іванович причислив диякона до відділу людий суворих і нестерпних, але після першої вже розмови змінив свій погляд і навіть на якийсь час розчарував ся в значіню науки фізіоґноміки. О. диякон, як его називали, радо і отверто розказував про себе, свою родину і своїх знакомих, і так цікаво та наївно розпитував про се й других, що нїхто не міг сердити ся і всї так само отверто розповідали. Коли хто пчихнув, о. диякон кричав здалека веселим голосом:

Господарство, промисл і торговля.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 6 вересня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця н. 9·50 до 9·60; жито н. 7·25 до 7·40; овес 7.20 до 7·50; ячмінь пашний 6·50 до 6·75; ячмінь броварний 7·50 до 8·—; ріпак 10·25 до 10·50: льнянка —·— до —·—; горох до вареня 8·50 до 9·50; вика 6·— до 6·50; бобик 6·50 до 6·75; гречка 9·50 до 10·25; кукурудза нова 8·25 до 8·50; хміль за 56 кільо 200·— до 210·—; конюшина червона 75·— до 85·—; конюшина біла 60·— до 68·—: конюшина шведска 55·— до 70·—; тимотка 24·— до 28·—.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Відень 7 вересня. Дневник розпоряджень войскових оголосив перенесене в стан спочинку полковника 12 пп., Альберта Ґрінцвайґа. (Ґрінцвайґ був командантом того баталїону 12 п. п., котрий м. року підчас великої спеки робив задля вправ форсовний марш в Білека в Босні, підчас котрого погибло богато людий від удару сонця).

Гамбурґ 7 вересня. В часї пира виголосив ціс. Вільгельм бесїду, в котрій підніс конечність удержуваня сильної фльоти і армії. Хто хоче мати мир, мусить бути зовсім узброєний. Цїсар закінчив висказом надії, що удасть ся і дальше мир удержати.

Зензибар 7 вересня. (Бюро Райтера) Анґлїйский кружляк „Forte" відшукав російскі „Петербург" і „Смоленьск" коло Занзибару і дручив їм приказ царя. Оба кораблї рушили зараз в дорогу, заявляючи, що вертають до Европи.

Чіфу 7 вересня. (Бюро Райтера). Вчера вечером чути було стрілянє з пушок від сторони Порт Артура. Японці зловили і стратили двох належачих до окруженя ґен. Штесселя хіньских товмачів, одного коло Шушіін, другого в Пелюнчані. Прибувші в Порт Артура Хінці розповідають, що дня 2 і 3 с. м. Японці острілювали дуже сильно місто. У форті коло Єлюнчан знищили дві пушки. Ціна муки в Порт Артурі спала з 10 на 4 рублї, бо сими днями дістав ся до міста великий пароход з набором всїлякої поживи, особливо же муки.

Петербург 7 вересня. Куропаткін телеґрафував до царя дня 5 с. м.: Наша армія вирушила нинї на північ і уникнула через то небезпечности, бо неприятель загрожував їй як на фронтї так і на лївім крилї. Стрільба з пушок тревала цїлий день не наробивши великої шкоди. Наші страти виносили сего дня 100 людий.

Токіо 7 вересня. (Бюро Райтера). Курокі стрітив в Єнтаї так великий опір, що аж по кількадневній борбі міг заняти ту позицию. Тим поясняє ся факт, що Росияни змогли виконати відворот до Мукдену.

НАДІСЛАНЕ.

Повідомляє ся Р. Т. Всеч. Духовеньство, що Міский музей у Львові купує і дає найвисші ціни за старі ризи церковні, капи, дальматики, як також всяку церковну утвар.

Дирекция промислового музея.

— На сповнене ваших бажань! За милу душу! — і кланяв ся.

До него нїхто не приходив і хоч був тяжко хорий, не почував себе самотним, бо познакомив ся не лише із всїми недужими, але й з тими, що їх відвідували. Він зовсім не скучав. Недужим він що день кілька разів бажав выздоровіти, здоровим бажав, щоби проживали весело і в гараздї, і всім мав сказати щось доброго і приемного. Кождого рана він всїх поздоровляв: в четвер — з четвергом, в пятницю — з пятницею, і що не діяло б ся на дворі, куди він нїколи не виходив, він увіряв заєдно, що погода нинї чудова як мало коли. Притім він заєдно і радістно вибухав довгим та тихим сьміхом, притискав руки до запалого живота або клепав ними по колїнах, а иноді й плескав в долонї. І всім дякував, часом годї було вгадати, за що. По чаю приміром дякував похмурому Лаврентию Петровичеви за товариство.

— Так ми з вами гарно чаю напели ся — чудесно! Не правда, отчевьку, що? — говорив він, хотяй Лаврентий Петрович пив чай окремо і нікому товариства творити не міг.

Він дуже гордив ся своїм дияконьским становищем, котре одержав лише три роки тому взад, а передше був псалтирником. І всїх, недужих та їх посїтителїв, питав, якого росту їх жінки.

— А моя жінка дуже висока! — з гордостию говорив він після такої або иншої відповіди. — І діти всї удали ся в неї. Ґренадири, за милу душу!

Всьо в клїніках, чистота, дешевість, вічливість лїкарів, цьвіти на коритари, викликувало его одушевленє. То сьміючись, то хрестячись до образа, він виливав свої чувства перед мовчаливим Лаврентием Петровичем і коли не ставало слів, викрикав:

— За милу душу! Як перед Богом, за милу душу!

Третим недужим в осьмій комнатї був чорний, бородатий студент Торбецкий. Він не вставав майже з постелї і кождого дня приходила до него висока, молода дївчина із скромно спущеними очима і легкими, певними руками. Струнка і гарна в своїй чорній одежи, она швидко переходила коритар, сїдала в головах недужого студента і пересиджувала точно від другої до четвертої години, коли, по приписам, кінчала ся пора відвідин і няньки подавали недужим чай. Иноді они богато і оживлено говорили, усьміхаючись і знижуючи голос, але случайно виривали ся окремі голоснїйші слова, якраз тоті, котрі треба було сказати шепотом: „радість моя!" — „я люблю тебе!" Иноді они довго мовчали і лише глядїли одно на другого загадочним, затуманеним зором. Тодї о. диякон кашлав та із строгим видом виходив буцїм то за дїлом з комнати, а Лаврентий Петрович, що удавав сплячого, видів крізь прижмурені повіки, як они цїлували ся. І в его серци вибухав біль і починало оно бити ся нерівно а сильно, кріпкі вилицї ворушили ся і затискали ся. І з тим самим відчужливим холодом глядїли білі стїни а в їх непорочній чистотї пробивала ся дивна, сумна усьмішка.

(Дальше буде).

Рух поїздів

важний від 15 червня 1904.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6·00	З Кракова
	6·10	„ Іцкан, Делятина, Чорткова
	7·30	„ Рави рускої, Сокаля
	7·40	„ Підволочиск, Бродів
	7·45	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	8·00	„ Самбора, Хирова
	8·10	„ Станиславова, Жидачева, Потутор
	8·20	„ Яворова
	8·55	„ Кракова
	10·02	„ Стрия, Борислава
	10·20	„ Ряшева, Любачева
	11·25	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	1·10	„ Лавочного, Калуша, Хирова
1·30		„ Кракова
1·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2·30		„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	4·35	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	4·45	„ Яворова
	5·03	„ Белзця, Сокаля
	5·30	„ Підволочиск, Бродів
	5·40	„ Кракова
	5·50	„ Іцкан, Жидачева
		в ночи
8·40		З Кракова
	9·10	„ Іцкан, Чорткова, Потутор
	9·50	„ Кракова
	10·00	„ Самбора, Хирова
	10·20	„ Підволочиск, Бродів
	10·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
12·20		„ Іцкан
2·31		„ Кракова
	3·25	„ Тернополя, Грималова.

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·20	До Іцкан, Жидачева, Потутор
	6·30	„ Підволочиск, Бродів, Чорткова
	6·45	„ Лавочного, Борислава
	6·50	„ Яворова
8·25		„ Кракова
	8·35	„ Кракова
	9·10	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	9·25	„ Самбора, Хирова
	10·35	„ Тернополя, Потутор
	10·45	„ Черновець, Делятина
	10·50	„ Белзця, Сокаля, Любачева
1·55		„ Підволочиск, Бродів
2·45		„ Іцкан, Потутор, Чорткова
2·55		„ Кракова
	3·05	„ Стрия, Хирова, Тухлї
	3·30	„ Ряшева, Любачева, Хирова
	3·40	„ Самбора, Хирова
	5·48	„ Яворова
	5·55	„ Коломиї, Жидачева
		в ночи
	6·20	До Кракова
	6·40	„ Лавочного, Хирова, Калуша
	7·05	„ Рави рускої, Сокаля
	9·00	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля, Хирова
	10·42	„ Іцкан, Залїщик, Делятина
	10·55	„ Кракова
	11·00	„ Підволочиск, Бродів, Залїщик
	11.05	„ Стрия
12·45	10·50	„ Рави рускої, Любачева (кождої недїлї)
2·51		„ Кракова
		„ Іцкан, Чорткова
	4·10	„ Кракова

ЗАМІТКА. Пора нічна від 6 г. вечером до 5 г. 59 м. рано. Час середно-европейский від львівского о 36 мін. В місті видають білети їзди: Аґенция Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7 рано до 8 вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52, в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий

ОГОЛОШЕНЯ.

Найдешевше можна купити лише

в Авкцийній Гали

Пасаж Миколяша

меблї, образи, дивани, сальонову обставу, золото, біжутерії, старинности і все можливе до домового уладженя.

Порозуміне з провінциею писемно.

Вступ вільний цїлий день.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНЇСТЕР"

стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові, Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тільки обезпечені тревало в „Днїстрі" від огню. Членьский удїл 50 К можна зложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купнї землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Днїстра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від удїлів а часть зиску призначує ся на добродїйні цїли; дотепер удїлено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К.

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Удїли	**109.835 К**	**Цїнні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клгр. **лиш 6 корон** франко. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. **Іванчани.**

Дуже величавий
образ комнатний
представляючий
„ПРИЧАСТЄ"
мальований артистом Єзерским
в природних красках.
Величина образа 55×65 цтм.
Набути можна у
Антона Хойнацкого

Інсерати

(„оповіщеня приватні") до „Газети Львівскої", „Народної Часописи" і всїх инших часописий приймає виключно ли[illegible] ново отворена „Агенция дневників і оголошень" в пасажу Гавсмана ч. 9. Агенция ся приймає також пренумерату на всї дневники краєві і заграничні.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом І. Недопада — (Телефона ч. 527).